

Gaál Mózes:
PÓSA BÁCSI EMLÉKEZETE

A nagy háborúval egyidős a mi szomorúságunk. Ezelőtt három esztendővel, július kilencedikén halt meg Pósa bácsi, s utána néhány héttel megindult a nagy háború, mely azóta pusztítja az emberek millióit. Ahányszor eszünkbe jut Pósa bácsi, mindannyiszor eszünkbe jut ez a nagy háború is. Szinte megkönnyebbülten sóhajtunk fel:

– Legalább nem érezte meg a békeszerető, melegszívű Pósa bácsi, az állapotoknak ezt a rettentő változását!

Szomorú vigasz, de hát ilyen az emberi természet. Mindenben akar vigasztalást keresni.

De ha szomorú is az emlékezés, vissza kell mégis az évfordulón emlékeznünk a hálás szeretet nagy melegségével *Az Én Ujságom* táborának Pósa bácsira. Lélekben föl kell keresnünk a Kerepesi temető egyik sírját, melyben ő pihen. Körül kell állnunk a sírt néma kegyelettel, fel kell idéznünk Pósa bácsi emlékezetét.

Zengő lantja immár elnémult, de a dalok, mint a fűrgé madarak elszállottak haza szerte, be-kéretőztek a gyermekszívekbe, s becsendülnek ma is a gyermekfülekbe. Magyar dalok; melegen és magyarul érző szív lüktetési e bú bájós dalok, mondókák, versikék. Hasonlók a rét virágaihoz. Nincs bennük semmi cikornyáság. A virágok a föld szívéből, a dalok a Pósa bácsi szívéből fakadtak a jó kedv napsugara csalogatta ki, a meghatottság, a jóság harmatja van a virágok szirmain.

Elő-elővesszük Pósa bácsi verseskönyvét, s lenyomtatunk belőle újra, meg újra nektek egy-egy szép költeményt, lelkes kis történetkét, mert azt akarjuk, hogy belőletek ne válják hamar felejtő, hálátlan nemzedék. Minden vers, amelyet Pósa bácsi verseskönyvéből kiválogatunk: egy-egy figyelmeztetés nektek. Így szól a figyelmeztetés:

– Látjátok gyerekek, a kerepesi temetőben immár három év óta pihen Pósa bácsi. Sírján a fű zöldell, virágok is nőnek. A költő pedig, aki úgy szerette a virágot, a nótát, s mindenekfelett a magyar föld legszebb virágát: a gyermeket, eljön hozzátok a dal szárnyán, szól hozzátok, mintha élne. Aki a költeményét elolvassa, vagy elszavalja: az beszél a költővel, annak a szíve együtt dobog a költő szívével. És ilyenkor érezzük annak a mondásnak igazságát, hogy a költő nem hal meg. Testi szemünkkel nem láthatjuk őt, de lelkünk szemével látjuk. Szíve lüktet a dalban, lelke szárnyal, megérinti a mi lelkünket. Gyönyörködünk szép gondolataiban, fölmelegszünk szeretetének tüze mellett.

Értsétek meg ezt a figyelmeztetést, magyar gyerekek, és áldjátok a Pósa bácsi emlékezetét.

Az ő nagy szeretete, mellyel a magyar nemzet és a magyar föld iránt lobogott: éljen tovább bennetek, kísérjen el titeket a sírig.

Akkor méltók lesztek emlékezetéhez.

In: *Az Én Ujságom*, 1917. július 8.